

В ПОВОЛЖИЕТО

Далеч, далеч — в степта безплодна суха,
отмина сетната кола
и самотата над селото глухо
надвеси оловни крила.

Ала, ведно със гладните си братя,
не тржгна слепият Демит.
Кат жерав обезкрилен от сждбата,
остана той от скржб разбит.

Че в избата на дрипавия оджр
гжрчеше се невржстен внук
и вече в погледа му тжмномоджр
замржзнал беше смжртен звук.

И ето: стиснал детските ржчици,
мжлчи старикжт беловлас,
а, сякаш погребални вжрволици,
минават мудро час след час.

И цяло пламнало от гладна треска
гори детето като в пещ.
Простенва тежко, в миг се стреска
и пак потжва в сжн зловещ.

Попукани уста едва нашепват
мояба неизпжлнима: „Хляб!“
Вжзджхва старецжт, сжлзи потрепват
и оросяват поглед сляп.

А вжн — ни шум, ни лай, ни вик човешки —
гробовно сжнна пустота,